

บทอาขยานบทหลัก

★ ★ ★

ท ๑๔/ผ.๑

วิชาหนาเจ้า

หนังสือเป็นต้น
ถ้า मैंไม่รู้
เพื่อนฝูงเยาะเฝ้า

เกิดมาเป็นคน
วิชาหนาเจ้า
อดสูอายเขา
ว่าเง่าว่าโง่

ไม่รู้วิชา
ไปเป็นข้าเขา
บ้างเป็นคนโง่

กลางคนเกิดมา
เคอะอยู่จนโต
เพราะเง่าเพราะโง่
เที่ยวขอกี้มี

ประเสริฐนักหนา
จะไปแห่งใด
ยากไร้ไม่มี

ถ้ารู้วิชา
ชูหน้าราศี
มีคนปราณี
สวัสดีมงคล

ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง

กลางคน	บางคน
เคอะ	เก้อ, เจีน, กระดากอาย ในที่นี้หมายถึง โง่
ข้า	บ่าวไพร่, คนรับใช้ (ปัจจุบันงานรับใช้ในบ้านเรือนถือเป็นงานบริการ และไม่ถือว่าผู้ปฏิบัติงานเป็นคนโง่)
เง่า	โง่ มักใช้คู่กับคำ โง่ เป็น โง่เง่า
ชูหน้า	ทำให้มีเกียรติยศ
ราศี	ความสง่า